

Prædiken til Alle helgens dag

Matt. 5, 1-12

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem: »Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er de sagtmødige, for de skal arve jorden. Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes. Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed. Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud. Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn. Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres. Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.« Matthæusevangeliet 5,1-12

Et hus at komme til sang vi som den første salme i dag. Normalt begynder gudstjenesten med en kendt salme og så kan der senere komme mindre kendte salmer på tavlen. Så det er bestemt ikke sædvane sådan at begynde gudstjenesten med en helt ny salme, men i dag var der tungtvejende grunde til det.

Salmen har jeg for nylig lært at kende ved en stor reformationsgudstjeneste i Ribe Domkirke, og det var meget overraskende at blive præsenteret for en ægte nørrebrosalme – ikke på Nørrebro, men i Ribe. Grunden til at vi skulle synge denne stærkt bevægende salme som den første i dag er ganske enkelt den, at den meget præcis indkredser evangeliet til Allehelgenssøndag.

Det er jo en søndag med en helt særlig stemning, hvor vi mindes og resonerer over livet og dem der ikke er her mere. I Tyskland kaldte man tidligere dagen for *dødesøndag*, men har i de sidste mange år kaldt den for det langt mere passende *evighedssøndag*. For det er jo evigheden det handler om i dag, og det er netop det som den bevægende nørrebrosalme, så fint sætter ord på. For i en tid, hvor tempoet stiger og alle får mere og mere travlt med alle mulige gøremål, så er det nødvendigt med at et hus at komme til, hvor man kan stoppe op, koble af og give sig hen.

*Et hus at komme til
velkommen her du være vil.
Et hus for den der søger trøst,
de der af lyst
har åbnet døren ind,
hvor før de gik forbi på vejen hjem.*

Det er netop kirkens funktion, nemlig at være et sted hvor man kan sætte sig ind og få ro i sjælen, når livet ude på gader og stræder bliver for meget. Og det er der meget, der er for tiden for os nørrebroere, når unge mænd kører rundt og skyder hinanden i den verserende bandekrig – for desværre skyder de også uskyldige. I den forgangne uge er to unge mænd blevet dræbt og flere såret, men langt flere er blevet ramt på sind og sjæl og er utrygge ved at gå på gaden.

Utrygheden rammer folk i alle aldre, men mon ikke den især rammer de familier, der lader deres børn vokse op her på Nørrebro? De forældre som man herude på pladsen hver morgen kan se følge deres børn i skole. Det er i hvert fald fuld forståeligt at, forældrebestyrelsen på Guldbergskolen er gået med i initiativet *Familier for fred*.

Ikke kun dem, men os alle har brug for et hus at komme til, hvor vi kan føle os trygge og finde rum til at træde ind i evigheden. Sådan et hus at komme til er Simeons kirke. Her kan man gå ind og sætte sig, når det hele bliver for meget. I en kirke kan man nemlig trække sig tilbage, det som med et andet ord, hedder retræte. At lave en retræte er ikke en flugt fra virkeligheden, men en midlertidig afkobling fra alle de informationer vi bombarderes med 24 timer i ugens 7 døgn. At lave en retræte ind i en kirke er at trække sig tilbage fra den kamp om overlevelse, som mennesket til alle tider har stået midt i og som vi stadig kæmper for. Vi kæmper måske ikke længere

kun om at få smør på brødet, men måske i højere grad om at få anerkendelse, vi kæmper om at få anerkendelse fra vore forældre, søskende, børn, kollegaer, naboer, venner, ja, måske også om at få anerkendelse af ens elskede!

Og så er der alle dem, der som Martin Luther kæmper for at få anerkendelse fra Gud. Den kamp er svær at vinde og derfor er det godt at der er et hus at komme til, hvor man kan møde evangeliets genklang og resonans og vide sig elsket, som den man er.

Den tyske stjernesociolog Hartmut Rosa taler om tre former for resonans: ”Den horizontale, som netop er den, der finder sted mellem mennesker, den diagonale, som er oplevelsen af resonans mellem mennesker og ting, for eksempel bageren og hans dej, forfatteren og hendes tekst og så den vertikale, som netop er resonansen mellem mennesket og det, der ligger som det dybeste lag i vores eksistens.”

Netop ved at sætte sig ind i et hus som Simeons kirke og give sig tid til en retræte, vil man kunne opleve, at rummet giver genklang og svar på de spørgsmål, som man sidder og tumler med.

Det kan man i mødet med kirkens arkitektur, kirkens udsmykning, som i de næste par måneder ovenikøbet er blevet forstærket med de bevægende kunstværker af Katrine Ærtebjerg og Tina Uhrskov, som er blevet hængt op til i dag. Man kan også møde resonans i musikken og i salmerne, og så selvfølgelig i Guds eget ord med evangeliet om Jesus Kristus.

Ham vi hører sige i dag, at salige er de sagtmodige, for de skal finde trøst – og det kan de netop, når de har et hus at komme til. Han siger også, at salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn. For den

resonans man møder på en retræte i kirkehuset skulle gerne gøre den forskel, at man både finder fred med sig selv og så bliver i stand til at stifte fred i ens omgivelser.

På en allehelgenssøndag, som netop handler om at resonere og reflektere over evigheden, kommer vi helt tæt på, når vi om lidt stilles lige og ligestilles ved alteret for at dele Herrens eget legeme og blod. I nadvermåltidet bliver vi ét i Kristus og bliver det sammen med alle andre der har turdet give sig hen til kærlighedens søn, Jesus Kristus, og det både af de nulevende og de hensovede.

Og så vil jeg, som jeg har for vane her Allehelgensdag, slutte med at citere den midtjyske digterpræst St. St. Blicher fra hans verdensberømte novelle – *Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog*. Landsbydeggen skriver i sin sidste optegnelse: »Alle mine Ungdomsvenner ere forlængst gangne til Hvile; jeg er endnu tilbage som et skaldet Træ paa Heden, men om føie Tid skal jeg samles til dem og være den sidste af min Slægt.«

Derefter citerer han Davids Salme 103, vers 15 til 17, som i den gamle danske oversættelse lød således: »Anlangendes et Menneske, hans Dage ere som Græs; som et Blomster paa Marken, saa skal han blomstre. Naar Veiret farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted kjender det ikke mere. Men Herrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed.«

Amen

Per Vibskov
Nørrebro Provsti

Salmer (Den Danske Salmebog):

Et hus at komme til (OBS! Står ikke i salmebogen – se fx salmen her: <https://hojskolesangbogen.dk/om-sangbogen/historier-om-sangene/e-g/et-hus-at-komme-til>)

Nr. 402: Den signede dag

Nr. 571: Den store hvide flok

Nr. 192: Hil dig frelser og forsoner

Nr. 561: Jeg kender et land

Nr. 336: Vor Gud han er så fast en borg

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk